

DIOR & DENNENBOMEN

1

‘Ongelooflijk.’ Nog nahijgend rolde Sjoerd Boomstra op zijn rug en sloot zijn ogen, om ze meteen weer te openen. Hij keek bewonderend naar de vrouw die naast hem lag.

Zij glimlachte loom en stak haar hand uit om door zijn haar te kriebelen. ‘Dat kun je wel stellen. Zeg, ik moet gaan.’

‘Nu al?’ Sjoerd keek teleurgesteld. ‘Je kunt toch nog wel even blijven? Je kunt moeilijk zeggen dat je een lange reistijd hebt.’ Hij lachte om zijn eigen grapje.

Suzanne van Willigem van Kleiloo trok één wenkbrauw op. ‘Mijn vriend komt zo,’ zei ze met veel nadruk op het tweede woord. ‘We zouden toch niet willen dat hij hier achter kwam, wel?’

Sjoerd tuitte zijn lippen. ‘O nee?’

‘Nee.’ Suzanne schudde beslist haar hoofd. ‘Ik wil dat in elk geval niet en ik verwacht van jou dat je je mond houdt. Ik wil Diederik niet kwijt, begrijp je?’

‘Ik kan je veel gelukkiger maken.’

Suzanne keek naar hem, terwijl ze met haar voet naar haar hemdje hengelde, dat aan een nachtlamp was blijven hangen. ‘Dat denk ik niet, Sjoerd. Je mag dan mijn huisbaas zijn en bovendien ongelooflijk knap, Diederik en ik worden samen oud. We komen uit hetzelfde milieu, begrijp je?’

Sjoerd richtte zich op op één arm. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg hij, ineens link. ‘Ben ik te min voor je?’

Suzanne wuifde geïrriteerd met haar hand. ‘Doe niet zo sentimenteel. Ik vind je woest aantrekkelijk, Sjoerd, maar daar blijft het bij. Wij worden geen stel. Ik dacht dat we het daar allang over eens waren.’ Ze trok het hemdje over haar hoofd en speurde de grond af, op zoek naar haar rok en haar blouse.

‘Nee, daar waren we het niet over eens,’ was zijn antwoord. ‘Vooral ook omdat we het er nooit over hebben gehad. Ik vind je al leuk vanaf het moment dat je hier kwam wonen, Suzanne. Ik dacht dat het eindelijk wederzijds was. En nu heb je me gebruikt voor... voor... Ik kan het niet eens uitspreken!’

‘Voor seks,’ vulde ze behulpzaam aan. ‘Maar ik heb je niet gebruikt. We hebben elkaar gewoon een dienst bewezen. We wilden allebei seks en ook nog met elkaar en dus hebben we dat gedaan. En nu ga ik naar Diederik met wie ik al twee jaar samen ben en jij gaat naar... Nou ja, dat weet ik niet.’

‘Had even van tevoren gemeld dat je een harteloos krenge bent,’ mopperde Sjoerd. ‘Dan had ik me erop kunnen voorbereiden.’

‘Je weet het nu,’ stelde Suzanne monter vast, totaal niet uit het veld geslagen door de weinig vleierende omschrijving die Sjoerd voor haar had. ‘Ga eens aan de kant.

Volgens mij lig je op mijn beha.'

Met tegenzin schoof Sjoerd opzij en Suzanne trok het kleine, kanten gevalletje onder hem vandaan. Ze frommelde het op tot een bal en propte het in haar handtas, die naast het bed stond. Daarna trok ze haar hippe minirok aan en keek op Sjoerd neer. 'Dus we zijn het eens?' informeerde ze voor de zekerheid.

Hij keek haar met toegeknepen ogen geringschattend aan. 'Waarover?'

'Dat we niet voor elkaar zijn gemaakt, hoewel de seks hemels is, en dat Diederik hier niets van hoeft te weten. Wat overigens niet noodzakelijkerwijs betekent dat we dit niet meer hoeven te doen, natuurlijk. Daarvoor is het veel te leuk.'

Sjoerd ging rechtop zitten. 'Ik begrijp dat jij de hele wereld tot nu toe om je bevallige vingertje hebt weten te winden,' zei hij kalm, 'maar toch ga ik iets doen wat nog niet vaak is vertoond. Ik zeg nee tegen Suzanne-met-de-dubbele-achternaam. Nee, we zijn niet voor elkaar gemaakt. Nee, de seks is niet hemels. Nee, ik houd mijn mond niet tegen Diederik en nee, we gaan dit niet meer doen. O, en nee, ik ben niet langer je huisbaas, want, nee, ik verleng je contract niet.' Hij pakte zijn horloge van het nachtkastje en keek erop. 'En dat geeft jou precies acht uur om je spullen te pakken en je uit de voeten te maken. Dan is het twaalf uur 's nachts en toevallig loopt je contract morgen af. Kun je even stofzuigen voor je weggaat?'

Suzannes mond hing open van verbazing. 'Dat kun je niet maken,' siste ze. 'Toevallig zijn mijn oom en alle drie mijn neven advocaat. Als je mij eruit zet, doe ik je een rechtszaak aan.'

‘Best,’ zei Sjoerd, terwijl hij zich uitrekte en achterover in de kussens viel, ‘als jij wilt dat de hele rechtszaal, inclusief Diederik, meegeniet van mijn verslag van onze middag samen, moet je dat vooral doen. Zo niet, dan zou ik maar opschieten als ik jou was. Je hebt nu nog maar zeven uur en achtenvijftig minuten. Tik tik tik, Suzanne.’ Hij tikte op zijn horloge en keek triomfantelijk.

‘Hufter,’ beet ze hem toe, waarna ze haar schoenen bij elkaar grabbelde, haar haarklem van echt schildpad uit de vensterbank griste en de kamer uit beende.

‘Je moet niet denken dat elke man naar je pijpen danst!’ riep Sjoerd haar na. ‘Daar ben ik te goed voor!’

‘Jij bent helemaal nergens te goed voor,’ mopperde Suzanne, terwijl ze de trap af liep naar haar appartement, dat nu niet langer van haar was. Ze had Sjoerd de middag van zijn leven bezorgd en wat kreeg ze als dank? Een bevel tot ophoepelen! En dat was dubbel balen, want zo’n mooi huis als dit zou ze niet snel meer vinden en bovendien was ze nu haar lekkere huisbaas kwijt. Haar huisbaas, met wie ze de in twee jaar tijd opgebouwde spanning vanmiddag voor het eerst tot een heftige ontlading had gebracht. En naar het zich liet aanzien, ook voor het laatst. Ze wist dat ze een onverwachte uitwerking had op mannen, maar dit sloeg echt alles.

Ze rommelde in haar tasje, op zoek naar haar sleutels. Ze trok de beha eruit, hield ook haar telefoon in haar hand en vond wat ze zocht. Snel opende ze de deur en ging naar binnen. De melancholiek die haar overspoelde bij het zien van haar appartement, duurde maar kort. Ze had andere dingen om zich druk om te maken. Zoals waarom Diederiks jas aan de kapstok hing en zijn schoenen eronder stonden. Dat kon maar één ding betekenen!

‘Ah, dus daar ben je,’ klonk het vanuit de deuropening naar de huiskamer. ‘Ik wilde de korpschef al bijna bellen om je als vermist op te geven.’ Dat was niet grappig bedoeld, wist Suzanne. De korpschef was een persoonlijke vriend van Diederiks vader. ‘Maar dat hoeft gelukkig niet. Je bent terecht. Waar zat je eigenlijk?’

‘Ehm...’ Suzanne voelde haar beha in haar hand branden. Ze moest het ding ergens zien te lozen. Haar oog viel op de oude paraplubak aan de andere kant van de hal – een ideale verstoppolek, maar net iets te ver weg. Het was misschien drie meter, maar het zou onmiddellijk opvallen als ze erheen liep, haar beha erin gooide en vervolgens zou doen alsof er niets aan de hand was. Dan kon ze Diederik beter meteen een fotoverslag van haar uurtjes met Sjoerd geven.

O nee, de foto’s! Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan. Waarom had ze ook alweer ja gezegd? Vermoedelijk omdat ze in het heetst van de strijd levende sprinkhanen zou hebben gegeten als Sjoerd haar daarom had gevraagd. Alleen, dat had hij niet gedaan. Maar hij had wel met zijn mobiel een foto van haar willen maken. Ze kromp ineen toen haar mobieltje twee korte piepjes liet horen. Een sms’je. Het was niet moeilijk te raden van wie dat zou zijn.

‘Geef maar, ik pak dat wel even van je aan,’ bood Diederik aan, terwijl hij zijn hand uitstak om haar schoenen aan te nemen. ‘Waarom loop je trouwens op blote voeten? Het mag dan wel warm zijn, maar de straat ligt vol met troep en je kan wel in een spuit gaan staan en...’

‘Nee!’ riep Suzanne, toen hij ook haar beha – die hij nog niet als zodanig had herkend – wilde aannemen.

Diederik trok zijn hand terug alsof ze er kokende olie

overheen had gegooid. ‘Nou, sorry hoor,’ zei hij met twee overdreven bekakte r’en, waar Suzanne zich ineens mateloos aan ergerde. Was dat altijd al zo geweest? Of kwam het door Sjoerd dat ze zich ineens aan Diederik en zijn maniertjes ergerde? Dat eeuwige kraagje van hem ook. Ineens kon ze er niet meer naar kijken zonder de neiging te krijgen het eens om te slaan, zoals de maker het had bedoeld. En dan die lamswollen truien die hij stevast droeg. Ze kostten een modaal maandsalaris per stuk, maar dat betekende nog niet dat ze mooi waren. Eigenlijk waren ze saai, en suf. Bedoeld voor mannen in een midlifecrisis. Wat klopte, want zowel haar eigen als Diederiks vader droeg ze ook.

‘Laat maar, ik ben vandaag een beetje gespannen. Ik ga me even eh... opfrissen en dan zie ik je zo.’ Ze wilde zich omdraaien om zich in de veiligheid van haar slaapkamer terug te trekken, maar Diederik had andere plannen. Hij sloeg zijn armen om haar middel en trok haar naar zich toe.

‘Misschien moeten we ons samen maar even opfrissen,’ mompelde hij in haar oor. ‘Ik heb de rest van de dag vrij genomen.’

Suzannes blik schoot van links naar rechts, terwijl Diederik een aanval op haar oorlelletje deed. Als ze goed mikte, kon ze haar beha misschien net in de paraplubak krijgen. En haar telefoon ook.

Ze haalde uit en zag hoe het roze kant precies in de goede richting zeilde. Meteen gooide ze haar telefoon erachteraan. Die belandde net buiten de bak, maar schoof door tot hij erachter lag.

Diederik begon de knoopjes van haar blouse, die net een kleine tien minuten dicht waren, open te maken. Ze

pakte zijn hand. ‘Ik heb hier geen tijd voor, Diederik. Ik moet een nieuw huis zoeken.’

Zijn hand bleef voor het volgende knoopje hangen. Zijn mond hing open, wat hem een weinig intelligente uitstraling opleverde. ‘Hoe bedoel je?’

‘Sjoerd heeft me eruit gezet. Hij verlengt mijn contract, dat morgen afloopt, niet.’

‘Had hij dat niet even eerder kunnen zeggen? Volgens mij mag dat helemaal niet.’ Diederik had een jaar rechten gestudeerd voor hij aan weg- en waterbouwkunde begon en beschouwde zichzelf graag als een grote kenner op het gebied van de wet. ‘Hij moet het minimaal een maand van tevoren aankondigen, anders heb jij het recht nog heel lang in dit huis te blijven.’

Suzanne haalde haar schouders op. ‘Ach, ik wilde toch al weg. Om eerlijk te zijn verveelt dit huis me.’

Diederik keek haar ongelovig aan. ‘Je hebt een appartement aan een van de mooiste grachten van Amsterdam, Suus. Hoe kan dit je nou vervelen? Als jij het niet wilt, ga ik er wel wonen.’

‘Nee!’ Het laatste waar ze op zat te wachten was dat haar vriend een huis ging delen met haar minnaar. ‘Dat moet je niet doen,’ voegde ze er snel aan toe. ‘De kraan in de keuken lekt, in de slaapkamer zit schimmel op de muur en in de winter is het hier bijna niet warm te krijgen. Het appartement is minder leuk dan het lijkt, hoor.’

Diederik trok zijn wenkbrauwen op. ‘Raar dat ik je daar nooit eerder over heb gehoord. Je weet toch dat mijn oom zesentwintig loodgieters in dienst heeft. Je had op z’n minst...’

‘Hou op met praten en help me liever mijn spullen

in te pakken,' zei Suzanne, die genoeg van hem begon te krijgen. 'Er is nog heel veel te doen. Ik regel wel een verhuisbedrijf.'

Diederik bleef verbaasd staan, terwijl zij naar de voorkamer liep, de telefoon pakte en de nummers van verschillende bedrijven opvroeg. Hij kwam pas weer in beweging toen er luid op de deur werd gebonsd.

Suzanne draaide zich met een ruk om, maar Diederik was sneller. Een moment lang was hij uit het veld geslagen toen hij zag wie er voor de deur stond, maar daarna herstelde hij zich. Zijn ogen werden twee boze spleetjes.

'Zo, dus jij denkt dat je mijn vriendin zomaar op straat kunt zetten. Ze heeft anders wel al die jaren die belachelijk hoge huur van je opgebracht en dat voor een huis dat rammelt van het achterstallig onderhoud en waar bovendien...'

Suzanne kromp ineen. Ze was achter Diederik gaan staan en zag iets, dat hij nog niet doorhad. Sjoerd hield haar panty in zijn hand.

'Hai Sjoerd,' onderbrak ze Diederik. 'Let maar niet op hem. Ik heb hem nog niet verteld dat ik het er natuurlijk helemaal mee eens ben.' Ze glimlachte stralend naar haar vriend. 'Had je dat nog niet begrepen, schat? Ik dacht dat ik toch duidelijk...'

'Natuurlijk ben je het er helemaal mee eens,' zei Sjoerd, die duidelijk genoot van de macht die hij in de schoot geworpen kreeg. 'Ik help je even opruimen. Want volgens mij had je iets in mijn huis laten liggen.'

Triomfantelijk hield hij haar panty omhoog. 'Of is deze niet van jou?'

'Eh...' Suzanne voelde dat haar mond droog werd.

‘Nee, nee, dat lijkt me echt heel sterk. Ik draag namelijk nooit...’

Diederik stak zijn hand op. ‘Hé, dat is die panty die ik vorige week nog... Ehm, ja, ik bedoel, dat is jouw panty, hoor Suus.’

Suzanne kromp een beetje ineen. Veel vrouwen klaagden over het gebrek aan opmerkzaamheid bij hun man, maar Diederik zag het zelfs als ze nieuwe sokken had gekocht. Hij kende de inhoud van haar kledingkast als zijn broekzak. Op een of andere manier had ze altijd het idee gehad dat dat haar nog eens zou opbreken.

Ze glimlachte wat onbeholpen toen Diederik haar vernietigend aankeek. ‘Ik kan het uitleggen,’ zei ze tegen haar vriend, maar hij zag er niet uit alsof hij daarvoor zou openstaan. ‘Echt, Diederik, het is niet wat je denkt. Ik kan dit uitleggen. Ik was inderdaad bij Sjoerd, maar we hebben niet eh... Ik had het warm.’

Diederik knikte minzaam. ‘Natuurlijk.’

‘Echt waar!’ Suzanne begon in paniek te raken. Ze had altijd het visioen gehad dat zij hém dumpte, en niet andersom. Dit hoorde niet te gebeuren.

‘Zeg, ik ga weer eens op huis aan,’ zei Sjoerd, die hun conversatie geamuseerd had gevolgd, maar blijkbaar toch ergens diep vanbinnen een greintje fatsoen had gevonden. ‘Hier, je panty. Kun je de sleutel bij me inleveren als je weggaat?’

‘Kleed je dan maar niet te warm aan,’ sneerde Diederik. ‘Of, beter nog, misschien kun je helemaal naakt gaan.’

‘Het is echt niet wat je denkt,’ protesteerde Suzanne. ‘Ik zou je nooit bedriegen, Diederik. Je gelooft me toch wel?’

Hij keek haar geringschattend aan. ‘Hoe komt hij dan

aan jouw panty? En waarom kom je zonder schoenen de trap af? En, o ja, waarom heb je geen beha aan, maar ligt die in de paraplubak?’

Ai. Suzanne probeerde razendsnel een plausibele verklaring te vinden voor de opbergplek van haar lingerie, maar haar hersenen weigerden dienst.

‘Precies,’ knikte Diederik toen ze niet verder kwam dan wat gestamel. ‘Vanaf nu zoek je maar een ander om te bedriegen, want ik ben klaar met je. Veel succes met de verhuizing, Suzanne. En met de rest van je leven.’

Suzanne had het idee alsof ze in een slechte film was beland toen hij zijn jas pakte en langs haar heen de deur uit beende. Ze hoorde boven een deur dichtgaan. Sjoerd had het schouwspel vanaf boven aan de trap gevolgd.

Ze sloot de deur en liet zich op haar designbank zakken. Waarom moest dit net nu gebeuren? Net nu ze een nieuw huis moest zien te vinden en een verhuizing te regelen had. Diederik had vrienden die makelaar waren, maar ze achtte de kans klein dat hij haar nu een gunst zou willen verlenen.

Ze zuchtte en pakte opnieuw de telefoon. ‘Puck, met Suus. Ik heb je hulp nodig.’